

Геродот і таври

Микола Руденко

Реміння, звившись, мов руда змія,
Над веслами по голих спинах ляска.
У колеса історії своя —
З людської крові видобута змазка.

Та все ж веселка набира снаги —
Підводиться із хвиль, мов з пліч титанів.
Відкрилися таврійські береги —
Громаддя скель і тіні від платанів.

Ледь ворухив орел крилом легким —
Мов посланий, щоб гори сторожити.
А берег дихав спокоем таким,
Що тут би тільки олімпійцям жити.

Халупи таврів мріли поміж скель
Під пальмами на тихому осонні.
І забагнулось: хай би корабель
Тут якір викинув у води сонні.

Ще Кліо не поставила свою
Незрушну ногу в цій вологій ріні.
Можливо, тут, у цім земнім раю,
Ще не гніздиться зло в людським корінні.

Можливо, діти цих земних широт
Ще не навчились відливати стріли.
Як мріяв він, суворий Геродот,
Про край, де убивати ще не вміли!

Нехай для себе він не набере
Подій, котрі завершувались боем.
Нехай сама історія помре —
Аби лиш люди не робились гноєм...

Та що це височить, кудлате, мов
Жмут кожущини на дебелий палі?

З обрубка шиї мляво капле кров,
Очинці зяють — неживі, запалі.

Над димарем, що видно з далини,
Понад дахами із рудої глини
Стирчали голови. Чиї вони?
Хто настромив їх на оті жердини?

Там всюди, певно, трупних мух рої,
Бо голови стирчать па кожній хаті.
І, мабуть, хизувались хазяї:
Якщо одна — це вбогі,
Три — багаті...

О Аполлоне! Де ж він є — твій рай?..
І Гсродота тяжко занудило.
Гей, стерновий! Хуткіше відвертай —
Вагою тіла вирівняй кормило.

Бо душу місить, притьмом обляга,
Оте страшне берегове намисто.
Людино, хто ти? де твоя нога
Ступила — там незатишно й нечисто.

Та вчись, історику, ходити там,
Де кров племен серед пісків загусла.
Тобі належить дати лад вікам,
А не подіям визначати русла.

Як не мудруй, не вийде на твоє —
Від тебе сховано кінці й початки.
Одне лишається: пиши, як є —
Нехай себе розгадують нащадки.